

Arrest

nr. 92 728 van 30 november 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 13 juli 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 22 mei 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 25 juli 2012 met referentienummer REGUL X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 oktober 2012 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 8 oktober 2012.

Gelet op de beschikking van 25 oktober 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 november 2012.

Gehoord het verslag van wnd. kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat P. JANSSENS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché K. ECHATTI, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 3 november 2009 dient de verzoekende partij, van Marokkaanse nationaliteit, een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 18 maart 2010 maakt de verzoekende partij een aanvulling bij haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet over.

Op 22 mei 2012 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing wordt op 3 juli 2012 aan de verzoekende partij ter kennis gebracht.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 04.11.2009 + aanvulling d.d. 18.03.2010 werd ingediend door:

J., M.(...) (R.R.: (...))

ook gekend als: J. M.(...) geboren op (...)1970

nationaliteit: Marokko

ook gekend als: J.M.(...) geboren op (...)1976

geboren te Berkan op (...)1976

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijnde criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Betrokkene beweert dat hij al sinds 1994 in België zou verblijven. Dit zogenaamd langdurig verblijf van betrokkene kan onmogelijk aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene heeft zich al die tijd bewust genesteld in illegaal verblijf. Bovendien werd hem op 12.07.2003, 14.11.2005, 16.05.2007, 13.07.2008, 26.10.2008 en op 05.09.2009 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kan verblijven. De bewering dat hij alhier langdurig zou verblijven ken dus onmogelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie.

De bewering dat heel zijn familie legaal in België zou verblijven en dat hij alhier bij zijn broer zou verblijven kan tevens niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene op geen enkele manier de verwantschap met deze zogenaamde familie aantoonst. Het louter voorleggen van identiteitskaarten en uittreksels uit het bevolkingsregister bewijst de verwantschap niet. Bovendien dienen wij op te merken dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst enkel een eventuele tijdelijke scheiding impliceert, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkene haalt tevens nog aan dat hij totaal geen band meer zou hebben met Marokko. Hieromtrent dienen wij op te merken dat betrokkene geen bewijs voorlegt die deze bewering kan staven. Bovendien merken wij op dat het erg onwaarschijnlijk is dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie. Betrokkene verbleef immers ongeveer 20 jaar in Marokko en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst.

Betrokkene waagt tevens nog uitdrukkelijk om gehoord te worden door de Commissie van Advies voor Vreemdelingen teneinde zijn argumenten verder uit te zetten, hieromtrent dient opgemerkt te worden dat de Vreemdelingenwet voor wat betreft art. 9bis niet voorziet in een mondelinge procedure.

Wat betreft de in het verzoekschrift aangehaalde argumenten die betrekking hebben op de medische toestand van betrokkene (met name: betrokkene zou aan een ernstige vorm van allergie lijden); de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 maakt duidelijk een onderscheid tussen twee verschillende procedures; aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven. Het staat betrokkene steeds vrij een aanvraag op basis van art 9ter in te dienen zoals bepaald in art 71 van het KB van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals gewijzigd door het KB van 24.01.2011 (B.S. 28.01.2011); via aangetekend schrijven bij de Sectie 9ter van de Dienst Humanitaire Regularisaties, Dienst Vreemdelingenzaken, Antwerpsesteenweg 5GB te 1000 Brussel.

De overige elementen met betrekking tot de integratie van mijnheer - nl. dat hij zich volkomen geïntegreerd zou hebben in de Belgische samenleving, dat hij over een uitstekende kennis van het Frans zou beschikken, dat hij het Nederlands goed zou begrijpen, dat hij zich aangemeld heeft bij het Huis van het Nederlands, dat hij verschillende getuigenverklaringen kan voorleggen waaruit zijn integratie zou moeten blijken, dat hij werkbereid zou zijn en dat hij aan de slag zou kunnen bij bvba M.(...) - hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Tot slot dienen wij nog op te merken dat de studie van het administratief dossier heeft aangetoond dat betrokkene veroordeeld werd op 17.06.2008, op 28.07.2008 en op 04.11.2008 door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen tot gevangenisstraffen. Mede hierdoor kan hem geen gunstige regeling worden toegestaan."

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 8 en 62 van de vreemdelingenwet, en van de materiële motiveringsplicht.

2.2 Er dient op gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet middels een beschikking aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de wnd. kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt met betrekking tot het door de verzoekende partij ontwikkelde middel als grond tot verwerping van het beroep het volgende gesteld:

"De verzoekende partij kan niet dienstig de schending van de artikelen 7 en 8 van de wet van 15 december 1980 aanvoeren, daar deze geen betrekking op de bestreden beslissing heeft.

De bestreden beslissing geeft duidelijk de juridische grondslag aan, en bevat een feitelijke motivering die evenredig is aan het gewicht van de genomen beslissing op basis van de elementen die op het moment van de bestreden beslissing in het dossier aanwezig waren. De bestreden beslissing is formeel gemotiveerd.

Voorts oordeelde de Raad van State dat men een voorwaarde aan de wet toevoegt, indien de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel wordt toegepast. In dat geval beschikt de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt - wat dus in strijd is met de discretionaire bevoegdheid waarover de staatssecretaris beschikt (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RVS 1 december 2011, nr. 216.651). In casu heeft het betoog van de verzoekende partij inzake de schending van de door haar aangehaalde bepalingen tot doel de toepassing van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te verkrijgen. Het middel van de verzoekende partij, waaronder ook het aanvoeren van de schending van het 'principe van de continuïteit van het beginsel' lijkt bijgevolg niet dienstig.

Evenmin verhindert het gelijkheidsbeginsel een verschillende behandeling, mits dit verschil berust op een objectief criterium en redelijk verantwoord is. Het is redelijk verantwoord dat de verwerende partij in casu de criteria van de instructie niet meer toepast en daarbij verwijst naar het arrest met nummer 198.769 van de Raad van State van 9 december 2009 en het arrest met nummer 215.571 van de Raad van State van 5 oktober 2011.

Tot slot voert de verzoekende partij de schending van het evenredigheidsbeginsel, maar laat ze na dit in concreto uitwerken.”

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 8 oktober 2012 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in. Ter terechtzitting van 20 november 2012, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 1 oktober 2012 opgenomen grond, stelt de verzoekende partij te volharden in de middelen zoals aangegeven in het verzoekschrift.

2.3 Met betrekking tot het in het verzoekschrift ontwikkelde middel, waarin de verzoekende partij ter terechtzitting van 20 november 2012 volhardt, wijst de Raad op het volgende.

Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift ter adstruering van het hoger vermelde enig middel het volgende uiteenzet:

“EERSTE MIDDEL: Schending van artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen schending van artikel 8 en 62 van de Vreemdelingenwet.

1. Algemeen juridisch kader

Krachtens artikel 62 van de Vreemdelingenwet dienen alle administratieve beslissingen, genomen in toepassing van deze wet, gemotiveerd te worden. Die motiveringsplicht omvat de verschillende verwijderingsmaatregelen, waaronder het bevel om het grondgebied te verlaten.² [² S. BOUCKAERT, Documentloze vreemdelingen, Antwerpen, Maklu, 2007, 148.]

Aanvankelijk volstond voor bepaalde verwijderingsmaatregelen een loutere motivering door verwijzing. Zo vermeldt artikel 8 van de Vreemdelingenwet dat het bevel om het grondgebied te verlaten, om als voldoende gemotiveerd te worden beschouwd, enkel moet verwijzen naar de specifieke bepaling in artikel 7 van de Vreemdelingenwet.

Met de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen werd die motivering aangevuld met substantiële componenten. Bestuurshandelingen moeten overeenkomstig deze wet afdoende gemotiveerd zijn en dienen de juridische en feitelijke overwegingen te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.³ [³ S. BOUCKAERT, o.c., 149.]

Een afdoende motivering houdt in dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te kunnen dragen. De motivering moet m.a.w. draagkrachtig zijn. De aangevoerde motieven moeten pertinent zijn en de beslissing verantwoorden. Dit wil zeggen dat ze duidelijk en concreet de redenen moet weergeven die haar kunnen verantwoorden. De motivering moet ook volledig zijn, wat betekent dat zij een voldoende grondslag voor alle onderdelen van de beslissing behoort te zijn.⁴ [⁴ I. OPDEBEECK en A. COOLSAET, Formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure. 1999, 150.]

Aangezien de Wet Motivering Bestuurshandelingen ook toepasselijk is in het domein van het vreemdelingenrecht, moet de Dienst Vreemdelingenzaken de feitelijke gegevens vermelden waarom zij meent één van de criteria in artikel 7 te kunnen inroepen. Het doel van de Wet Motivering Bestuurshandelingen bestaat er immers in de betrokkene in kennis te stellen van de motieven van de handeling opdat hij met een kennis van zaken een verweer kan organiseren met de middelen die het recht hem aanreikt.

2. Toetsing van de bestreden beslissing aan de formele en materiële motiveringsplicht

De motivering is niet afdoende, zoals vereist door de Wet Motivering Bestuurshandelingen. De motivering is vaag en tevens ontbreken de feitelijke en juridische gegevens die aan de oorsprong liggen van de beslissing.

De Staatssecretaris antwoordt niet op de door verzoeker ingeroepen middelen.

Daarenboven dient in casu te worden opgemerkt dat verzoeker een aanvraag heeft ingediend teneinde een verblijfsvergunning te bekomen op grond van artikel 2.8 A van de richtlijn van 19 juli 2009.

Met andere woorden wordt in één en dezelfde beslissing gezegd dat de richtlijn van 19 juli 2009 niet meer van toepassing is en anderzijds wordt er inhoudelijk op geantwoord. Meer nog, de Staatssecretaris geeft enkel een antwoord op het in de aanvraag ingeroepen criterium 2.8 A. De Staatssecretaris stelt dat de aanvraag onontvankelijk zou zijn, doch stelt niet waarom deze aanvraag onontvankelijk zou zijn. De burger mag er tevens van uitgaan dat wanneer de overheid richtlijnen uitvaardigt en deze op zeer duidelijke manier aan de burger communiceert, zoals de overheid dit gedaan heeft met de richtlijn van 19 juli 2009, dat de burger er zich op kan steunen en dat de Staatssecretaris deze niet kan naast zich kan neerleggen. Zulks schendt het principe van de continuïteit van het bestuur.

Nergens uit de bestreden beslissing kan worden afgeleid of verzoeker al dan niet aan de gestelde voorwaarden heeft voldaan., noch minder heeft de Staatssecretaris hierop geantwoord.

Verzoeker werpt op dat in casu het gelijkheidsbeginsel geschonden is. Hoewel de Raad van State de richtlijn van 19.07.2009 vernietigd heeft, is de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid Dhr. Melchior Wathelet deze richtlijn blijven toepassen.

Thans is er een nieuwe Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, Mevr. Maggy De Block, welke in haar beslissing dd. 15.02.2012 de richtlijn van 19 juli 2009 vernoemt, maar niet antwoordt op de ingeroepen criteria, in het bijzonder het ingeroepen art. 2.8A van de richtlijn.

In die zin is er een ongelijkheid tussen de personen welke hun aanvraag behandeld kregen onder Staatssecretaris Wathelet en deze welke hun aanvraag behandeld kregen onder Staatssecretaris De Block.

Aan deze ongelijkheid treft verzoeker geen schuld, zodat de lange tijd waarop verzoeker diende te wachten op een antwoord op zijn aanvraag geenszins aan verzoeker kan verweten worden.

De Staatssecretaris geeft een beperkte opsomming van de documenten door verzoeker ingediend en uit deze documenten blijkt duidelijk het onafgebroken verblijf van 5 jaar alsmede de lokale verankering van verzoeker. De Staatssecretaris stelt dat verzoeker verwijst naar lokale verankering, doch zegt niets over art. 2.8 A van de richtlijn van 19 juli 2009. Zulks schendt het gelijkheidsbeginsel in vergelijking met de indieners welke wel tijdig een antwoord gekregen hebben.

Gelet op het feit dat het verblijfsrecht van verzoeker wordt geweigerd en de zeer verregaande gevolgen die deze beslissing met zich meebrengt is het evenredigheidsbeginsel in casu niet in acht genomen. De beslissing is extreem summier en bijgevolg niet evenredig met de gevolgen.

Bij gevolg zijn artikel 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 en 8 van de Vreemdelingenwet geschonden.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

blijkt dat de verzoekende partij in het verzoekschrift, onder meer, aanvoert dat de vernietigde instructie van 19 juli 2009 alsnog dient te worden toegepast daar het een schending van het gelijkheidsbeginsel inhoudt dat “de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid (...) deze richtlijn (is) blijven toepassen”. De Raad stelt daarbij vast dat het desbetreffende betoog van de verzoekende partij tot doel heeft een toepassing van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te verkrijgen. Haar argumentatie beperkt zich tot het bekritisieren van de manier waarop zij meent dat de gemachtigde van de staatssecretaris met de vernietigde instructie van 19 juli 2009 is omgegaan.

De verzoekende partij heeft een aanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag onontvankelijk is, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in haar land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

Het bestuur heeft een ruime beleidsvrijheid bij het beoordelen of elementen die worden aangevoerd in een aanvraag, buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd zijn beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198 769 van 9 december 2009 omdat deze instructie *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”*.

Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie.

Uit hetgeen voorafgaat, volgt dat *in casu* het desbetreffende betoog van de verzoekende partij inzake de schending van het door haar aangehaalde (onderdeel van het) enig middel, waaronder *“het principe van de continuïteit van het bestuur”*, dat een toepassing van de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 vooropstelt, niet dienstig is.

2.4 De Raad wijst er bovendien op dat geen beroep kan worden gedaan op het gelijkheidsbeginsel om een onwettige toestand te verantwoorden of te bestendigen (RvS 3 april 2002, nr. 105 380). Het is aldus niet relevant dat, zoals de verzoekende partij beweert, de toenmalige staatssecretaris zich ertoe

verbonden heeft om bepaalde toezeggingen te doen in het kader van de vernietigde instructie van 19 juli 2009, dan wel dat andere vreemdelingen wel geregulariseerd zouden zijn op basis van een vernietigde instructie.

2.5 Wat betreft het overige betoog van de verzoekende partij in haar enig middel zoals hierboven aangehaald, dient erop gewezen dat daar waar de verzoekende partij ter terechtzitting van 20 november 2012 slechts volhardt in de middelen zoals aangegeven in het verzoekschrift, zonder dat zij daadwerkelijk haar opmerkingen aangaande de in de beschikking van 1 oktober 2012 opgenomen grond formuleert, zij hierbij dan ook in het geheel voorbijgaat aan, noch ingaat op, voormelde in de beschikking aangevoerde grond betreffende het aangevoerde middel ter gelegenheid van het door haar ingestelde beroep. Zodoende dient te worden aangenomen dat zij deze grond tot verwerping niet betwist. Het loutere betoog van de verzoekende partij te volharden in de middelen zoals aangegeven in het verzoekschrift kan aldus bezwaarlijk afbreuk doen aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond.

2.6 Met verwijzing naar de in voornoemde beschikking opgenomen grond aangaande het enig middel van de verzoekende partij kan worden vastgesteld dat zowel een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 8 en 62 van de vreemdelingenwet, en van de materiële motiveringsplicht, niet kan worden aangenomen.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partij aldus geen elementen bijbrengt die ertoe zouden nopen anders te oordelen over het bovenstaande.

Het enig middel is in alle onderdelen ongegrond.

Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig november tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET